

Marc Amargant: «Per aconseguir quelcom hi ha d'haver confiança, i el Montseny i el seu entorn inspiren aquesta confiança»

Un nou relat del Grup d'Escriptors del Montseny

R- Per els que no el coneixen prou bé, en Marc Amargant és un palauenc de pro, un extraordinari jugador d'handbol i una magnífica persona. Això ho dic jo i ho diu tota la gent que el coneix. Però com es defineix ell mateix? Qui és en Marc Amargant tal com el veu en Marc Amargant? Explica'ns una mica la teva vida personal i familiar.

M- Bé, aquesta és una pregunta una mica difícil de contestar.

R- Sí, la veritat és que es tracta quasi de filosofia!

M- Sí, sí. Potser el que hauria de començar a explicar és que sóc fill de Santa Maria de Palautordera, els meus pares són la Teresa Sabé i en Josep Amargant[1] i els meus avis també eren de la zona. Estic separat i tinc dos fills. Actualment visc a Palau.

R- Què estàs fent ara Marc? La teva activitat professional, per on es mou?

M- Doncs estic fent diferents coses. Amb la família tenim una casa de turisme rural que jo gestiono. També estic molt involucrat amb el Club d'Handbol Palautordera, on porto un equip juvenil i faig de coordinador de l'equip sènior. També amb un company dels meus temps de

jugador portem la representació de jugadors i els ajudem amb la gestió quan han de marxar fora.

R- Ja no practiques handbol?

M- Doncs, no. El cuc de l'handbol el mato amb la meva col·laboració amb el Club de Palau, en el que estic molt integrat.

R- Jo segueixo per TV tots els partits que puc en els que intervenen jugadors de Palau. M'agrada quan els locutors diuen *el de Santa Maria de Palautordera*. Moltes vegades he escoltat i també he llegit que tu eres un jugador amb una gran mobilitat i que sempre triaves la millor opció en cada jugada. Com et definiries com a jugador d'handbol? Quines eren les teves forteses?

M- Bé, a la vida cada un procura ressaltar les seves virtuts i amagar les seves febleses i precisament això és també el que jo he fet amb l'handbol. Encara que tinc alçada, físicament no sóc res extraordinari i tampoc massa ràpid, però la veritat és que si gaudia d'una bona mobilitat i aquest aspecte m'ajudava a cercar cada moment la millor opció per completar la jugada. És allò que a l'argot s'anomena la intel·ligència tàctica.

R- Jo vinc com a jugador d'un handbol antediluvià. Recordo els primers partits que vaig veure al poble, a la Plaça de l'Ajuntament i al darrera de les escoles amb camps de terra. L'handbol d'aleshores i l'actual no tenen res a veure, Quines consideres que són les diferències més significatives?

M- A part d'alguns elements com ara la potència física dels jugadors, jo crec que la essència és la mateixa. Ha estat la capacitat dels jugadors la que ha fet evolucionar el joc. Per exemple, a aquesta època que parles, el llançament amb suspensió pràcticament no existia. Gairebé tots els llançaments es feien amb recolzament; el joc era més estàtic, menys dinàmic. Però a partir d'un determinat moment, algú va triar la opció de llençar en suspensió i com que es va demostrar que era un molt bon recurs, doncs es va implantar de seguida. L'aparició de jugadors estrangers també ha fet evolucionar determinat tipus d'accions, com ara la perfecció de la tècnica en el llançament des de l'extrem o les passades als pivots. Tot aquest conjunt ha portat innovació i evolució. Per altra part la modificació de les normes també ha ajudat, com la més recent que permet substituir el porter per un jugador de camp, en el moment en que un dels equips està atacant. Tot ajuda.

R- Guardo un gran record del teu pare. Mai vaig coincidir amb ell jugant al mateix equip, però sempre tenia un somriure afable i una paraula d'ànim per a mi. D'aquella gent que va fer gran l'handbol de Palau...el teu pare, en Josep Llavina, el seu germà Miquel, en Josep Illa, en Pere Bartrés que ja no estan entre nosaltres i tants d'altres foren els que van fonamentar les arrels d'aquest esport al poble.

M- Si, els de la generació del meu pare i en Josep Llavina i alguna de posterior, van fer gran l'handbol a Palau. Ells foren els que van aconseguir l'ascens a Divisió Nacional amb un equip format per gent de casa. Després vingué una etapa fosca en la que es va perdre algun referent. Ara, des del club, volen valorar i recordar aquesta memòria. Homenatjar aquesta gent i tenir-los de referent per els més joves.

R- De quina manera va influir el teu pare en la teva vocació de jugador?

M- Es curiós, però la veritat és que jo no el vaig veure jugar mai en directe i de fet tampoc en parlàvem massa de la seva època de jugador. Em consta que va ser un gran porter, amb un estil modern, però aquest fet no va ser una cosa que estigués present en el nostre dia a dia. En realitat sí que hi ha un fet que té a veure amb la seva influència cap a mi com a jugador i que explico molt als nois joves de l'equip que ara entreno. En aquesta edat de la pre-adolescència hi ha molta tendència a observar els defectes dels altres, però no els propis. Per això els hi explico que quan jo vaig anar a jugar amb el cadet del Granollers, amb 15 anys i 1,90 m d'alçada, acostumat com estava fins aleshores al cadet del Palau, a jugar-ho tot, em vaig trobar d'entrada que sortia a la pista molts pocs minuts.

Com que la cosa no m'agradava gens ni mica un dia li vaig comentar al pare i aquest (suposo també perquè estava una mica fart de pujar-me i baixar-me de Granollers gairebé cada dia) em

va dir: *I per què no li preguntes a l'entrenador el fet de que no et tregui més a jugar?* Recordo que aquella pregunta em va semblar al principi com una traïció. *Reno!*, si ni tant sols el meu pare em dona suport, vaig pensar. Però de seguida vaig arribar a la conclusió de que tenia raó. Així doncs, el primer que vaig fer fou fer-li la mateixa pregunta al meu entrenador. I sí, a partir d'aquell moment ja vaig començar a jugar més. Aquesta anècdota tal vegada sigui la influència més directa del meu pare a la meua carrera de jugador.

R- Explica'ns una mica la teua carrera professional. Vas començar a jugar a Palau a les categories inferiors i, després, com va continuar tot?

M- Vaig marxar a Granollers als 14/15 anys per incorporar-me a l'equip cadet fins els 19 anys que vaig anar al primer equip. Després vaig tornar a Palau on vaig estar-hi dues temporades en les quals l'equip va aconseguir l'ascens a la Divisió d'Honor B. Vaig tornar al Granollers on m'hi vaig passar sis temporades, abans de la meua sortida cap Alemanya per jugar al Frisch-auf de Göppingen. Més tard vaig tornar aquí per incorporar-me al Cangas de Morrazo i la meua carrera esportiva la vaig concloure jugant cinc temporades a Logroño amb el Naturhouse.

R- Reno! Una carrera interessant, variada i d'un gran nivell. Parlem ara d'una altra cosa que està en boca de tothom. Palau ha aportat entre d'altres, com en Juli o en Josep Llavina tres grans jugadors a l'handbol: Marc Amargant, David Davis i Joan Cañellas. Heu coincidit a un mateix equip? Us heu enfrontat en alguna ocasió?

M- Amb en David Davis som de la mateixa generació. Anàvem junts a l'escola i l'institut i vam jugar junts gairebé tota la nostra etapa de formació. Tant a Palau com a Granollers. A la selecció catalana hem coincidit amb en Joan i amb ells junts o separats, moltes vegades. De fet ells van estar junts moltes temporades al Ciudad Real i jo, jugant amb el Naturhouse, m'hi enfrontava. La sensació es curiosa i la veritat és que fa gràcia. Mira: el meu darrer partit com a professional el vaig jugar al Quijote Arena contra el Ciudad Real i ells dos jugaven a l'equip contrari.

R- Suposo que manteniu una bona relació.

M- I tant, per descomptat. Quan coincidim aquí a Palau, sempre procurem de veure'ns. Entre ells dos sempre hi ha hagut una gran amistat i ara estan junts al Vardar de Macedònia.

R- Hi ha una pregunta que et vull fer i que sempre m'ha cridat l'atenció. Com a català has viscut alguna situació incòmoda en algun dels equips que has jugat? I al contrari: quan has jugat aquí a Catalunya contra el Barça o el Granollers, has notat una especial animadversió del públic?

M- En els vestidors si que sortia el tema català, de la mateixa manera que surt el dia a dia de la gent. A Logroño, per exemple hi havia castellans, andalusos, gallecs, bascs i també altres catalans. Sortia l'assumpte, si, però amb to moderat i de diàleg. Pel que fa al contrari i exceptuant casos molt puntuals i poc importants, al menys quan jo jugava, la qüestió política a l'handbol no apareixia gaire. Més aviat al contrari, quan els d'aquí surten a jugar a fora. De totes maneres jo crec que l'handbol està molt allunyat del futbol en aquest sentit. No crec que hi hagi un equivalent a la lliga d'handbol a un Barça - Real Madrid, on tots, o quasi tots els components del partit tenen un esbiaix polític.

R- Quan s'està fora de casa, quins records es tenen de la terra? Suposo que melangia s'acaba curant, però que és recorda de casa, dels amics, del poble?

M- La família es el que més es troba a faltar. Evidentment mantens contacte amb ells, però no és el mateix. Quan vaig anar a Alemanya ja vaig marxar amb la meua dona i va ser diferent. De fet el primer any hi havia dos jugadors catalans més amb mi i això ajuda. Al segon any, però, ja era l'únic. De totes maneres s'ha de tenir en compte que la sortida a l'estranger era per millorar professionalment, però també personalment. Aprendre un altre idioma, conèixer una altra cultura.

R- Quan jo jugava sempre havia estat un jugador més aviat normalet, però tot i així tinc un munt d'anècdotes i coses divertides dels meus anys de jugador, o sigui que tu m'imagino que en deus tenir moltes més. Ens podrien recordar alguna que et vingui ara a la memòria?

M- Les anècdotes que recordo més són les que van succeir amb els companys que jugàvem al

juvenil del Granollers. En David, en Gerard, Marcel, l'AIMAR i en Vicente que anàvem junts amb tren a entrenar a Granollers. Als partits n'hi van haver moltes, però una de les que em fa més gràcia era quan el taxista de Palau, en Fradera, ens portava a l'estació. En l'època d'abonar els camps, la pudor era molt forta i aquell home sempre deia: aires del Montseny. Aquella expressió ens ha quedat per sempre més: aires del Montseny. Una altra de molt bona fou quan el senyor Bernard Kempa, una llegenda de l'handbol a Alemanya, directiu del Frinsch-auf i que li dona nom d'una marca esportiva que porten molts equips, em va demanar que li portes un paquet a en Capdevila de Granollers, també una llegenda viva de l'handbol d'aquí. D'aquesta manera, per una vegada, vaig fer de missatger entre dues llegendes de l'handbol.

R- El teu millor partit? I el de pitjor record?

M- De partits bons n'hi ha hagut molts, però jo em quedo amb els que, tot i que jo vaig jugar bé, l'equip també va destacar. Recordo especialment que al principi de la selecció catalana, ens vam enfrontar contra Suècia a Granollers. El pavelló olímpic estava de gom a gom i la gent amb senyeres animant. Férem un partit increïble i guanyàrem a una de les seleccions més potents del món aleshores. De fet al cap d'unes setmanes, la selecció sueca es va proclamar campiona dels mundials d'handbol.

R- Algun desig que no hagi pogut realitzar?

M- En el món de l'esport es evident que m'hagués agradat conquerir algun trofeu de primer nivell: un campionat del món, una lliga. Està clar que són desitjos que ja mai podré assolir però la veritat és que estic molt satisfet de la meua carrera. Estic content.

R- El Montseny és la nostra muntanya. Creus que marca d'alguna manera els que han nascut al seu bressol?

M- Jo crec que per aconseguir quelcom hi ha d'haver confiança i el Montseny i el seu entorn inspira aquesta confiança. Estem en un lloc privilegiat amb un entorn increïble i una muntanya que no te l'acabes. A nivell de biodiversitat és única i a més, estem tocant a Barcelona, amb molt bona comunicació. Sí, aquesta terra dona confiança.

R- Suposo que de menut tenies algun lloc especial al poble. El teu racó dels secrets, on t'agradava d'anar a jugar. Ens pots explicar algun d'aquests llocs i algun d'aquests secrets?

M- Bé, jo vaig néixer al Pla de Can Sala i com que aquella era l'època del *baby boom* tenia molts amics de per allà. Una de les nostres aficions era muntar cabanyes que, de tant en tant, les anàvem canviant perquè no ens les descobrissin. Aquests llocs podien estar des dels Bruguers fins el que és ara el Parc del Reguissol.

R- Doncs mira, em sembla que aquesta afició l'hem tinguda tots a Palau, perquè els meus amics i jo fèiem el mateix. Molt bé, Marc. Ja ens has explicat les teves activitats actuals, però: quins són els teus projectes de futur?

M- Ara com ara, la casa rural és una de les activitats principals. Fa uns dos anys, més o menys que funciona i de moment va bé, però cal continuar seguint el seu desenvolupament i cercar noves possibilitats. En el cas de l'handbol, passa més o menys el mateix. No hi ha res estàtic, tot evoluciona i canvia i quan sembla que ho tens tot controlat les coses comencen a bellugar-se de nou. Cal fer coses actives i innovadores.

R- Per descomptat, en aquesta vida no és pot estar passiu. Mira, ara per anar acabant, farem com els professionals: una petita enquesta. Som-hi:

Una persona especialment important a la teua vida: la meua mare.

Un color: blau.

Un llibre: *La llamada de la selva*

Una cançó, grup o música: Coldplay, Lluís Llach.

Un record inesborrable: Les vacances familiars a Llançà.

El millor èxit professional: Assolir el respecte de tots els que m'envolten.

Un lloc on t'agradaria anar: Japó.

Quina qualitat humana valors més: La coherència.

Quin defecte no pots tolerar: L'egoisme.

Menjar preferit: Tots els plats de la mare.

Afició o entreteniment: La muntanya.

R- Com t'agradaria que et recordessin?

M- Com una bona persona.

R- Vols afegir quelcom més?

M- A nivell de poble i a nivell d'handbol, jo voldria tornar a recordar aquest jugadors actuals que hem citat abans. I no parlo de mi sinó d'en Joan i en David que han assolit els títols més importants. Però no tant sols a nivell esportiu sinó també a nivell personal i social. En Joan sempre que té un parell de dies ve al poble i s'acosta al club, parla amb els joves i aquests el tenen com un referent. I en David, fill d'una de les primeres famílies de color que van arribar al poble, va ser durant molt de temps un suport per a totes les famílies subsaharianes que anaven arribant. No crec que hi hagi enlloc un poble tant petit com Palau amb uns representants amb aquest nivell esportiu i humà i aquesta és una de les coses que m'emplenen d'orgull.

R- Doncs a mi també, Marc. Tot i que visc a Barcelona i que sóc un palauenc foraster em sento molt orgullós d'haver nascut aquí. Per acabar voldria deixar clara una cosa: tu també formes part d'aquest elenc de grans jugadors i extraordinàries persones que han nascut aquí i que han portat aquest sentiment nostre Més enllà del Montseny. Moltes gràcies!

[1] *En Josep Amargant (que malauradament ja no està entre nosaltres i que sempre fou conegut popularment com ?en Pep de la Rosa?) era un magnífic porter d'handbol i una de les millors persones que mai he conegut.*